

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Martiniano, Zozimo, Maroni, Eustathio. 252.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἐδὴ χρεῶν ἐράξωσι, ἀδελφεὶς ὅτι καὶ
 ἀδελφεὶς, ὃ δὲ παρὰ τῆς περιζέου ἔμ-
 πνεύματος, ἔμφυχτος καὶ χορηγὸς καὶ δρα-
 στήριος, πᾶσαι αὐτῶν ἀρετῶν καὶ φιλο-
 σοφίαν διὰ τὸ ἐργῶν διδάξας, διὰ τὴν
 λόγων παιδείας, καὶ κοσμησας τοῖς
 θεοῖς χειρίσμασιν, ὅπως ὅτι πῶ ἤ-
 ραν τῆς ἀνθρώπων ἐξέτεμψα. μάλισ-
 τὰ ἀκριβῶς ἠπίεστο, ὅτι ἔχῃ ἦσαν
 τῆς σημείων, ὃ πρόπος τῆς κηρύκων,
 ἐπάγεσθαι τοὺς ἀνθρώπους δυνήσεται.
 διὰ παρῆντες γὰρ εἰς τὴν οἰκουμέ-
 νην, καὶ καθάπερ ἑκατόπτεροι γεωργοί,
 τὸν λόγον τῆς εὐσεβείας κατασπείραι-
 ντες, καὶ τὸν πρόπον καὶ πῶ ὑφήγησαν
 τῆς διδασκαλίας ρυθμίσαντες, τὸν τε
 εἶον ἢ μόνον ἀληπίον, ἀλλὰ καὶ θαυ-
 μαστὸν παρεχόμενοι, πάσης ὡσεὶ ἐ-
 ροντο τῆς ὑφ' ἡλίου, καὶ ἔπεσοφία, ἔπε-
 δυναστεία, ἔπε πλῆτος, οὐ βασιλεία, ἔπε
 τυραννίς, οὐ βαρβαρικὴ ἀμιότης, οὐ δαί-
 μονος φάλαγγς. οὐκ αὐτὸς ὁ διὰ βλο-
 λος, οὐ λιμὸς οὐ κρημνός, οὐ δεσμοτή-
 ρια, οὐκ ἄλλο ἔδεν τῆς δουλοῦτων
 καὶ ὄντων φοβερῶν, αὐτῆς ὡσεὶ γένετο.
 ἀλλὰ πάντες εἶξαν καὶ παρεχόμενοι,
 καὶ πῶ ἦσαν νίκης ἀπάσης, καὶ τρο-
 πῶν ἠγίσαντο εἶναι λαμπροτέρων.
 ἄμεινον γὰρ τῆς χακῶς νικῶν, το χαλῶς
 ἠτῶν νομίσαντες, οὐρανοπολίται
 κατέστησαν.

Μαρτινιανῶ, Ζωσίμου, Μάρωνι, Εὐ-
 σταθίῳ. σνβ.

Κινδυνεύεται, ὡς πιωθάνομαι, πε-
 φραγμῶν ἀπογνώσθαι τὰς ἀκούσας ἔχθη,
 καὶ ὡς ἂν πάλαι χαθοσιώσαντες ἑαυ-
 τὰς τῶ τῆς ἀμαρτίας θανάτῳ, παροξύ-
 νουσι ὡς τὰς τῶ χαλῶν παραινέτας.
 ἢ τοῖνυ τ' αὐτῶ ἔπος ἔχει, θρήνων καὶ ὀ-
 λοφυρμῶν, οὐ συμβεβλής καὶ ὡδαι-
 νήσεως, δι' ἵσθαι ἂν εἴητε λοιπὸν τυχεῖν.

Τοῖς αὐτοῖς. σγγ.

Εἴ καὶ αὐτοῖς πολιτείας ἀρίστης ἀ-
 μνησθῆναι ἀπέλεστο ὄντες, τὰ μὴ λόγῳ

cum illud exploratum haberet, sermonem
 actionis expertem mancum & imbecille
 esse: cum autem, qui ab actionibus inspire-
 tur, viuum & acrem atque efficacem esse:
 eos, in omni prius virtutis ac philosophiæ
 genere, tum per opera, tum per sermonem
 erudiuit, ac diuinis gratiis coornauit: at-
 que ita demum ad hominum aucupium
 emisit. Illud enim perspectissimum habe-
 bat, quod preconum mores ad allciendos
 mortalium animos non minorem, quàm
 miracula, vim haberi essent. Itaque cum
 per vniuersum terrarum orbem dispersi es-
 sent, ac velut pennati agricolæ pietatis do-
 ctinam disseminassent, morésque suos ex
 magistri præscripto composuissent, vitam-
 que non modò ab omni reprehensionis
 nota remotam, sed etiam profus admira-
 bilem præberent, hac demum ratione,
 quicquid terrarum sol lustrat, deuicerunt:
 ac neque sapientia & doctrina, nec potentia,
 nec opes, nec regnum, nec tyrannis,
 nec barbarica crudelitas, nec dæmonum
 phalanx, nec diabolus ipse, nec fames, nec
 præcipitium, nec vincula, nec denique aliud
 quicquam ex his, quæ horrenda esse
 videntur, ac reuera sunt, ipsos fudit ac de-
 iccit: verum omnes cesserunt ac manus de-
 derunt, clademque omni victoria & tro-
 phæis splendidiorem esse duxerunt. Præ-
 stantius enim esse iudicantes, honestè vini-
 ci, quàm malè vincere, cæli ciues consti-
 tuti sunt.

Martiniano, Zozimo, Maroni, Eustathio. 252.

Videmini, vt audio, meliorum despe-
 ratione septas & oclusas aures habere: at-
 que, vt qui iam pridem vos ipsos peccati
 morti deuoueritis, aduersus eos, qui proba
 consilia vobis præbent, iracundia cõcitati.
 Quamobrè si ita est, posthac iam vobis lu-
 ctus & lachrymas, nõ consilium & admo-
 nitionem adhibere par fuerit.

Eisdem. 253.

Etsi vos, qui optimæ viuendi rationis ex-
 pertes atque ignati estis, ea, quæ hominib⁹

Ec iij